

Un *star system* del curt gironí

Les més agosarades obres mestres del cinema estan fetes del material amb què es construeixen els somnis. Bullen al cap de creadors que no han trobat el finançament o la força de voluntat necessaris per realitzar-les. El món audiovisual és ple de Bartlebys, d'escriptors cinematogràfics en potència que només projecten els seus films impossibles en els regnes onírics.

El curtmetratge és la mínima expressió del talent cinematogràfic. La majoria el conreen, simplement, perquè és un format més senzill, directe i econòmic. Ni als cinemes ni a la televisió no és habitual poder veure curts, que han quedat relegats al submón tancat i massa endogàmic dels petits festivals. A Girona, hi ha un bon nombre de joves (i no tan joves) realitzadors de curts. Jordi Dorca, del Museu del Cinema, m'ofereix una selecció dels millors treballs presentats darrerament al Cicle Pantalla Oberta, una finestra oberta a les creacions audiovisuals gironines. Sorpren la riquesa i varietat de les propostes. Els gèneres i estils són tan diversos que gairebé podríem bastir un *star system* gironí, tot jugant a trobar, a nivell casolà, els models i directors de prestigi que els inspiren. Permeteu-me un incomplet, benèvol i irònic repàs als curts gironins.

El nostre Dario Argento, el rei indiscutible del terror de sèrie B, sense cap ànim pejoratiu, és David Ruiz, director, guionista i muntador de *La habitación* (Catalunya, 2006), un riquíssim catàleg d'ensurts i sorollets d'ultratomba. Pel seu inconfusible estil, que barreja l'homenatge a clàssics com *La invasió dels lladres de cossos*, de Don Siegel, amb el terror japonès tecnològic, deduïm que pertany al mateix director el curt *Noise*, tot i que ens despista la lletra U afegida entre nom i cognom, suposem que per reafirmar la seva voluntat d'espantar. Aquest curt troba un encertat equilibri entre la por i la paròdia.

Albert València és el nostre Jean-Pierre Jeunet: el seu curt *Perduts (...o la bicicleta verd botella)* (Catalunya, 2006), ple d'ensucrada nostàlgia, amable quotidianitat i amor als objectes, ha estat concebut sota els efectes del virus *Amélie*, benigne per a uns, letal per a d'altres. L'actriu Anna Reixach (la nostra *Amélie*)

hi busca i enyora la seva estimada bicicleta robada.

El nostre Almodóvar seria Paco Caveró, director i guionista de *Yo y sus geranios* (Girona, 2007), un curt amb un *look* visual colorista i uns actors molt dotats per a la sàtira. La història d'aquesta velleta que adoba amb carn humana els seus geranis sembla una barreja d'*Arsènic per compassió* i *La botiga dels horrors*.

Lluís Hereu, format cinematogràficament a Cuba, és el Jim Jarmusch de Vilobí d'Onyar. A *Somebody to love* (Girona, 2007) demostra ofici i capacitat narrativa, malgrat que Girona no sembla l'escenari més propici per ambientar una narració decadent de Charles Bukowski. L'actor protagonista, *alter ego* de l'escriptor, cau simpàtic, però sembla més una estrella de Hollywood en hores baixes que el decrepit i borratxo Bukowski. El curt té escenes per figurar a l'antologia del curtmetratge gironí, com quan el protagonista, sortit de la garjola, es renta la cara amb un degoter del viaducte elevat del tren.

Tenim també un Shoei Imamura (o un Albert Serra), si s'ha de jutjar pel film *Exemple de l'Agró*, una adaptació reposada i naturalista d'un fragment del *Llibre de meravelles* de Ramon Llull. Lluís Galter defineix el seu curt com un «drama medieval experimental».

Martí Roca, guionista del guardonat *La ruta natural*, un efectista curt on tot va endarreire, els gerros trencats es recomponen i el protagonista aconsegueix tot el que menja de les escombraries, seria el nostre particular Christopher Nolan, director i guionista de *Memento*.

Maurici Jiménez, realitzador de *Galls*, ha aconseguit en aquest curt intens i ben interpretat una ambientació acurada i realista, amb una producció tan professional que podria fer-li merèixer el títol d'Oliver Stone local.

Posats a tancar el cercle, Sergio Domínguez, autor de *Fuera de lugar* (Girona, 2008), un curt on s'exalta la tasca de la Creu Roja amb els immigrants, amarat de bons sentiments i bones intencions, podria ser, amb un punt més de mala llet, el nostre Michael Moore. Totes aquestes obres es poden visionar a l'Institut d'Estudis del Museu del Cinema (www.museudelcinema.org).

